

Sygn. akt II K 594/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Artur Pokojński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 roku

sprawy **K. K.**, syna M. i J. z domu O., urodzonego dnia
2 czerwca 1989 roku w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 stycznia 2018 roku w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości 86,60 grama, co stanowi 721 porcji konsumpcyjnych środka odurzającego

- to jest o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii,

o r z e k a:

I. oskarżonego K. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje oskarżonego na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 62 k.k., orzeka system terapeutyczny wykonania kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeka od oskarżonego K. K. nawiązkę w kwocie 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją 7 wykazu dowodów rzeczowych nr (II/808/18/N w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k., orzeka przepadek dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami od 1 do 3 wykazu dowodów rzeczowych nr I/721/18/P;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k., dowody rzeczowe zapisane pod pozycjami od 4 do 6 wykazu dowodów rzeczowych nr I/721/18/P, nakazuje zwrócić oskarżonemu K. K.;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 31 stycznia 2018 roku od godz. 10:30 do 28 maja 2018 roku do godz. 10:30 oraz od 17 czerwca 2018 roku godz. 10:30 do 21 czerwca 2018 roku;

VIII. zasądza na rzecz radcy prawnego W. K. kwotę 516 zł 60 gr. (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. K. z urzędu w postępowaniu sądowym;

IX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego K. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.497 zł 77 gr. (trzy tysiące czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt II K 594/18

UZASADNIENIE

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. sporządzone w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż oskarżony K. K. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W opisie czynu doprecyzowano, iż oskarżony posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, która nie jest środkiem odurzającym.

Przestępstwo z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiada – wedle brzmienia ust. 2 – postać kwalifikowaną ze względu na znamię „znacznej ilości” środków odurzających czy innych substancji psychoaktywnych oraz sformułowany w ustępie

trzecim powołanego przepisu typ uprzywilejowany – przypadek mniejszej wagi.

O uznaniu danego czynu zabronionego jako przypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym przypadek mniejszej wagi. Z kolei miarą „znaczności”

w rozumieniu cytowanego przepisu może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka od nich uzależnionego. Wedle orzecznictwa jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57). „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomani jest bowiem znamieniem ocennym, a zatem wymagającym – przy ustaleniu występowania go w danym czynie – posłużenia się różnego rodzaju ocenami, co zależy w szczególności do praktyki sądów. Orzecznictwo wykształciło w tej mierze jasne i szczegółowe kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Wskazuje się tu: na masę wagową (gramy, kilogramy, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie w zależności od właściwości uzależniających i odurzających) oraz cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne). Skoro w dyspozycji oskarżonego K. K. zabezpieczono substancję psychotropową w postaci mieszaniny amfetaminy i kofeiny o łącznej masie 86,60 grama, gdzie zawartość siarczanu amfetaminy wynosiła odpowiednio 7,64 % i od 3,00 do 7,78 %, przy przyjęciu, że porcja handlowa narkotyku stanowi od 0,08 do 0,12 grama, z ilości tej substancji można byłoby przygotować od 721 do 1081 porcji konsumpcyjnych środka psychoaktywnego. Z uwagi zatem na przedmiot przestępstwa, czyn oskarżonego należało niewątpliwie – zgodnie

z propozycją oskarżyciela publicznego – zakwalifikować z art. 62 ust. 2 Ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii. Dawka efektywna (wywołująca efekt farmakologiczny) amfetaminy stanowi bowiem, wedle informacji biegłego, 10 mg, czyli 0,01 g.

Powyższą substancję psychotropową, zgodnie z art. 34 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów. Oskarżony nie był osobą uprawnioną do posiadania środków psychoaktywnych, zatem posiadał je wbrew przepisom powołanej ustawy oraz w ilości wypełniającej znamiona postaci kwalifikowanej opisanego wyżej przestępstwa. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż miał on pełną wiedzę i świadomość, iż posiadał substancje narkotyczne, zarówno co do ich rodzaju i przeznaczenia jak i ilości. Mając na uwadze wnioski jasnej i należytej umotywowanej opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz wyżej przytoczone rozważania dotyczące rozumienia znamienia „znaczności” w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd uznał, iż substancja psychotropowa, do której posiadania przyznał się oskarżony K. K., znajdowała się w jego władztwie w ilościach niewątpliwie znacznych, uzasadniających wymienionemu przypisanie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 62 ust. 2. Rozstrzygając o istnieniu znamienia kwalifikującego zawartego w powołanym przepisie, a dotyczącego znacznej ilości substancji psychoaktywnych, Sąd miał na uwadze również nie budzące wątpliwości przytoczone uprzednio wnioski opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych. Ilość substancji psychotropowych nie można uznać za niewielką w rozumieniu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nawet biorąc pod uwagę, że oskarżony jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych, nie sposób uznać, iż narkotyki posiadał na własny użytek, co jest niewiarygodne o tyle, iż miały one znaczną wartość, tym bardziej dla osoby osiągającej nieregularne dochody, obciążonej obowiązkiem alimentacyjnym.

Uznając zatem K. K. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na mocy cytowanego przepisu, skazał oskarżonego na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem kara orzeczona względem K. K. ustalona jest na poziomie zbliżonym do ustawowego minimum.

Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, jakiego dopuścił się oskarżony. Wymiar kary kształtowany jest w taki sposób, że górną jej granicę limituje stopień winy, zaś dolną wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. K. K. w sposób rażący wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących posiadania i obrotu środkami odurzającymi oraz – co najważniejsze – rodzaju i ilości będących w jego dyspozycji substancji oraz negatywnych skutków ich działania. K. K. działał w sposób zuchwały, w poczuciu bezkarności, dając przejaw demoralizacji, niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych. Stopień winy oskarżonego należy uznać zatem za niemały. Sąd zważył, że oskarżony był uprzednio trzykrotnie skazywany na kary wolnościowe, wyłącznie za przestępstwa umyślne. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, kara bezwzględnie pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego w wysokości nieznacznie wyższej od ustawowego minimum, należyte zrealizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, a przy tym stanowić będzie adekwatną dolegliwość co do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego K. K. czynu.

Na podstawie art. 62 k.k., Sąd orzekł o systemie terapeutycznym wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. K., mając na uwadze, iż wykonanie kary pozbawienia wolności winno odbywać się zgodnie z zasadą indywidualizacji oddziaływania na skazanego, tak by jak najpełniej zrealizować cel wychowawczy i zapobiegawczy, w niniejszej sprawie – z uwagi na nadużywanie przez oskarżonego środków psychoaktywnych, a także rozpoznane cechy osobowości nieprawidłowej i zaburzenia zachowania jak również niepowodzenia podejmowanych terapii odwykowych.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono wobec oskarżonego K. K. nawiązkę w kwocie 6.000 zł na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Powyższe ma niewątpliwie na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania kary.

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł

o przypadku środków psychoaktywnych w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych, których posiadanie jest zabronione, zaś w oparciu o art. 44 § 2 k.k. -

o przypadku przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, tj. opakowań, w których przechowywano narkotyki oraz wagi elektronicznej tj. dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 7 wykazu dowodów rzeczowych nr (II/808/18/N oraz zapisanych pod pozycjami od 1 do 3 wykazu dowodów rzeczowych nr I/721/18/P. Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej „owoców” oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy „narzędzi”; - funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008)

Dowody rzeczowe zapisane pod pozycjami od 4 do 6 wykazu dowodów rzeczowych nr I/721/18/P, jako zbędne dla dalszego postępowania i nie podlegające przypadkowi, zwrócono oskarżonemu K. K..

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zgodnie z treścią protokołu zatrzymania, przy uwzględnieniu informacji jednostki penitencjarnej o wprowadzeniu w trakcie wykonywania izolacyjnego środka zapobiegawczego do wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. K. koszty obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu K. K. w postępowaniu sądowym wedle norm przepisanych, przy uwzględnieniu zaliczki na poczet podatku od towarów i usług, albowiem nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt IX wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu K. K. na rzecz Skarbu Państwa stosowną opłatę oraz obciążył wydatkami postępowania w całości, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.